

Bir Umut Bekleyiş

– #Hayalperest · 06 Temmuz 2014

O daha küçücük bir çocuktur. Ne günahı vardı da bu kadar acı çekiyordu hasta yatağında? Annesi başucunda oturup dua ederdi. Ama ne kadar faydası olurdu ki? Adı Yavuz'du.. Adı gibi mert olmalıydı. Yaşamalıydı, hayata sıkı sıkı sarılmalıydı. Yavuz daha çok küçüktü, lösemi olmuştu bu küçük yaşında. Doktorların elinden gelen bir şey yoktu artık. Herkes adım adım yaklaşan ölümü bekliyordu. Doktorlar, hemşireler... Ama annesi kabullenmedi, kim kabullenebilirdi ki zaten oğlunun elinden kayıp gideceğini? Oğlu müziğe aşıktı. Çok severdi müziği, dansı. Hayat doluydu. Annesi bir gün radyo getirdi yanında. Şarkıyı açtı, canlı bir müzikti bu. Çocuk gözlerini açtı. Etrafına bakındı. Ayağa kalkıp dans etmek istiyordu, yüzü de gülmeye başlamıştı. Doktorları bunu görünce her gün Yavuz'un müzikle uyanmasını kararlaştırdılar. O artık her gün canlı müzikle uyanıyor, yatınca yüzünde hep bir tebessüm oluyordu. Bir gün Yavuz'un gözünden bir damla yaş aktı. Annesi ne olduğunu sordu. Yavuz'un cevabı annesinin içini yaktı. "Neden ben de diğer çocuklar gibi değilim?" Bu soru beklenmedik bir anda gelmişti. Annesi cevap veremedi, ağladı... Nede olsa her gün doktorlar vardı etrafında. Normal, şanslı bir çocuğun doktorlar değil arkadaşları olur yanında. Hayat bazılarına acımasız davranıyordu işte. Tek arkadaşı müzikti Yavuz'un. Bir gün bütün müzik kesildi... Yavuz, sonsuza dek gözlerini kapattı. Ama doktorların ona biçtiği süreden tam üç ay daha uzun yaşadı. Mucize mi? Hayır... Bir annenin oğul sevgisi ve bir çocuğun müzik aşkı.. Belki şanslısınız hatta umursamıyorsunuz. Ama unutmayın onlar sizin kadar şanslı değil. Gözlerinizi açın ve çevrenize bakın... Lösev'deki tüm çocuklara...